

NOMINA EPISCOPORUM

ANCTÆ GRATIANOPOLITANÆ ECCLESIAE.

(MABILL. ubi supra.)

Magno adjumento erit hic catalogus, tum ad supplendos complures episcopos Gratianopolitanos, qui in editis desunt, tum ad distinguenda tempora quibus vixerunt, item archiepiscopi Viennenses. Hæc vero catalogum cum forma excommunicationis superius edita ex ms. codice vetusto eruit, mihiq; liberaliter communicavit vir de republica litteraria optime meritis Antonius Vionius Herovallius, cameræ computorum auditor.

Domninus episcopus. Isicius episcopus.
 Diogenius episcopus. Clarus episcopus.
 Amicus episcopus. Ferreolus episcopus.
 Sebastianus episcopus. Boso episcopus.
 Vitaljanus episcopus. Item Isicius episcopus.
 Ciratus episcopus. Austrobertus episcopus.
 Viventius episcopus. Ramnoldus episcopus.
 Victor episcopus. Ragnomarus episcopus.
 Ursolus episcopus. Austoricus episcopus.
 Siagrius episcopus. Corbus episcopus.

A Leopertus episcopus. Alcherius episcopus.
 Ardincus episcopus. Isarnus episcopus.
 Odoldus episcopus. Umberto episcopus.
 Radoldus episcopus. Mallenus episcopus.
 Suipertus episcopus. Artaldus episcopus.
 Ebroardus episcopus. Pontius episcopus.
 Adalulfus episcopus. Item Pontius episcopus.
 Ebbo episcopus. Hugo episcopus.
 Bernerius episcopus.

Series archiepiscoporum Viennensium et episcoporum Gratianopolitanæ sedis.

Barnardus archiepiscopus.
 Agilmarus archiepiscopus, cui contemporaneus fuit Ebbo Gratianopolitanus episcopus, et idem Ebbo episcopus contemporaneus sancti Adonis archiepiscopi.

Othtrannus archiepiscopus successor sancti Adonis, cui contemporaneus fuit Bernerius Gratianopolitanus episcopus.

Barnoinus archiepiscopus, successor Othtranni, cui contemporaneus fuit Isaac Gratianopolitanus episcopus.

Raganfridus archiepiscopus, successor Barnoini, cui contemporaneus fuit Isaac Gratianopolitanus episcopus.

Alexander archiepiscopus, cui contemporaneus fuit Isaac Gratianopolitanus episcopus.

Sobo archiepiscopus, et contemporaneus ejus Alcherius Gratianopolitanus episcopus.

Sanctus Theudbaldus archiepiscopus, et contemporaneus ejus Isarnus Gratianopolitanus episcopus.

Brocardus archiepiscopus, et contemporaneus ejus Humbertus Gratianopolitanus episcopus.

Leodegarius archiepiscopus.

Artmannus archiepiscopus.

Gornundus archiepiscopus.

Guido archiepiscopus.

Item alia series.

Sanctus Barnardus.

Ebbo Gratianopolitanus episcopus fuit contemporaneus Agilmari archiepiscopi, sicut in catalogo libro Lugdunensis Ecclesiæ reperitur, tempore Karoli filii Lotarii imperatoris.

Anno Dominicæ Incarnationis 860 obiit Agilmarus archiepiscopus Viennensis, et Remigius sanctæ

Lugdunensis Ecclesiæ, et Ebbo Gratianopolitanus episcopus, cum clero et populo Viennensium elegerunt archiepiscopum sanctum Adonem, regnante Carolo jam dicto

Anno Dominicæ Incarnationis 876, Indictione nona, obiit sanctus Ado archiepiscopus, et clero et populus elegerunt Othtrannum archiepiscopum Viennensem; et Bernerius Gratianopolitanus episcopus consecrationi ejus interfuit tempore Karoli regis.

Post hunc Othtrannum archiepiscopum electus et consecratus est Barnoinus archiepiscopus, cui contemporaneus fuit Isaac sanctæ Gratianopolitanæ Ecclesiæ episcopus, sicut invenimus in libris Lugdunensis Ecclesiæ, tempore Bosonis regis et Ludovici filii sui.

Anno Dominicæ Incarnationis 890, Indictione II, regnante Ludovico rege, obiit domnus Barnoinus archiepiscopus Viennensis ad Christum.

Anno Incarnationis Dominicæ 898, Indictione II, quinto Kalendarum Februariorum, die Dominica consecratus est archiepiscopus Raganfridus, cui consecrationi interfuit Isaac sanctæ Gratianopolitanæ Ecclesiæ humilis episcopus tempore Ludovici regis filii Bosonis. Et hoc invenimus in libris Ecclesiæ Lugdunensis.

Post hunc Raganfridum archiepiscopum fuit successor ejus Alexander archiepiscopus Viennensis, cui contemporaneus fuit Isaac jam dictus Gratianopolitanus episcopus, anno Dominicæ Incarnationis 912, Indict. XV, sicut invenimus in chartis Valentiniæ Ecclesiæ.

Post hunc Alexandrum Viennensem archiepiscopum fuit successor ejus Sobo archiepiscopus: cui contemporaneus fuit Alcherius Gratianopolitanus episcopus, sicut in electione episcopi Alcherii jam dicti invenimus, tempore Condradi regis.

Post hunc Sobonem Viennensem archiepiscopum, A cum nondum esset alius archiepiscopus in loco ejus electus, et Ecclesia Gratianopolitana careret pastore, invenimus in chartis Valentinae Ecclesiae Odilbertum Valentinensem episcopum cum cæteris coepiscopis suffraganeis Viennensis Ecclesiae, una cum consensu clericorum Viennensium ordinasse Isarnum episcopum Gratianopolitanae Ecclesiae successorem Alcherii Gratianopolitani episcopi: qui Isarnus jam dictus episcopus fuit contemporaneus sancti Theutbaldi, tempore Gondradi regis.

Post hunc Isarnum Gratianopolitanum episcopum, fuit successor ejus Humbertus episcopus, qui fuit contemporaneus sancti Theutbaldi, tempore Gondradi regis jam dicti.

Post sanctum Theutbaldum archiepiscopum fuit successor ejus Brocardus archiepiscopus, cui fuit contemporaneus jam dictus Humbertus, anno ab Incarnatione Domini millesimo duodecimo, sicut in charta S. Laurentii in monasterio Gratianopolitano invenitur.

NOMINA ANTISTITUM SANCTÆ MATISCENSIS ECCLESIAE

(MABILL. ubi supra ex codice ms. illustris. Boherii præsidis in senatu Divionensi.)

Primus Nicetius confessor. II Almus. III Justus
sanctus Eusebius. IV Inclitus Decius. V Egregius
Momulus. VI Beatus Florentinus. VII Sanctus item
Decius. VIII Gundulfus vocatus episcopus. IX Adal-
ramnus. X Braidemus. XI Bernardus. XII Lamber-
tus. XIII Guntardus. XIV Sacratu Giraldus. XV

Berno. XVI Maimbodus. XVII Tercelinus. XVIII
Ado. XIX Joannes. XX Milo. XXI Ledbaldus.
XXII Gausenus. XXIII Walterius. XXIV Drogo.
XXV Landricus. XXVI Berardus. XXVII Joceran-
nus. XXVIII Pontius, XXIX Stephanus. XXX Re-
naudus. XXXI Poncius. XXXII Haymo.

MONUMENTA QUÆDAM DE TREUGA DOMINI

(MARCA, *De concordia sacerdoti et imperii*. lib. IV, cap. 14, edente et auctoritate Baluzio.)

MONITUM

Inducias illas quæ vulgo *Treuga et Pax* dicebantur ubique decretas fuisse, non solum ab episcopis, sed etiam a proceribus cujusque regionis, adnotavit vir illustrissimus [De Marca, lib. IV, cap. 14, *De conc. sac. et imp.*] afferens etiam Barcinonensium exemplum. Nos vero in prima quam procuravimus istarum dissertationum editione nonnulla illorum temporum monumenta, quæ docerent in eadem ora maritima Hispaniæ Tarracoenensis et Galliæ Narbonensis sancitam fuisse treugam et pacem ab episcopis et proceribus, in publicum emisimus, concilium videlicet Tulugiense apud Ruscinones, synodum Helenensem sub Oliba episcopo Ausonensi gerente vices Berengarii episcopi Helenensis tunc temporis in partibus transmarinis peregrini, concilium Narbonense habitum anno 1054. Excerpta concilii apud Sanctum Ægidium in prima Narbonensi habiti anno 1056 et concilium Trojæ in Apulia celebratum ab Urbano II, anno 1095. Sed quoniam demum anno habitum fuerit istud concilium Tulugiense non adeo exploratum habetur. Animus olim fuerat eam synodum revocare ad annum 1045 quod viderem eo anno Guifredum archiepiscopum Narbonensem et Oliba episcopum Ausonensem pergitse consecrationem ecclesiæ Sancti Michaelis Flavianensis apud Emporitanos, huicque consecrationi adfuisse Poncium comitem Emporitani. Videbam præterea Guifredum comitem Ruscinonensem, qui ea omnino ætate vivebat, subscripsisse actis illius dedicationis a Guifredo et Oliba confectis. Atque ut etiamnum in ea sententia perstem istud facit quod Oliba episcopus Ausonensis, cujus decretum in synodo Helenensi editum confirmat ea quæ ab episcopis in prato Tulugiensi congregatis statuta fuerant de treuga et pace, mortuus est anno 1047, ut fidem facit vetus auctor ms. *De gestis comitum Barcinonensium*. Præterea Guillelmus, comes Bisuldunensis, qui Tulugiensi concilio interfuit, obiit anno 1052, ut fidem facit idem vetus auctor. Demum acta concilii apud Narbonem habiti anno 1054 loqui videntur de institutionibus concilii Tulugiensis. Hæc, inquam, suadent Tulugiense concilium fuisse habitum anno 1045, uti dicebamus. Sed ne ita sentiamus faciant multa. Primum Raymundus nondum erat Helenensis episcopus, utpote qui circa annum tantum 1064 ad eam cathedram pervenit. Nam certissimis testimoniis compertum habeo Berengarium fuisse episcopum Helenensem ab anno saltem 1052 usque ad annum millesimum quinquagesimum tertium, huic successisse Arnaldum, qui anno 1056 interfuit concilio Tolosano et dedicationi ecclesiæ Barcinonensis anno 1058, XIV Kal. Decembris. Arnaldo successit Berengarius, quem Helenæ sedis reperio anno 1058, IV Idus Decembris. Post Berengarium denique video Raymundum Helenensem episcopum fuisse annis 1064 et 1084, XIV Kal. Junii. Istis argumentis probari puto concilium Tulugiense non fuisse celebratum anno 1045, quandoquidem Raymundus, qui synodo in-